

РЕШЕНИЕ

№ 678

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Зорница Хайдукова

Членове: Величка Борилова
Зорница Гладилова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20221001000489 по описа за 2022 година

, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на „Кока – Кола Хеленик Ботълинг къмпани България“ АД, ЕИК 131032463, чрез адв.С. Б. от САК насочена против Решение № 260015/01.03.2022 г., постановено по т.д. № 115/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ТО с което са отхвърлени предявените от въззивното дружество осъдителни искове за осъждане на „Мариус груп“ ЕООД, ЕИК 175385447 да заплати на ищеца сумата от 226 277,44 лв., представляваща продажна цена с вкл.ДДС на стоки – алкохолни напитки, доставени на ответника в изпълнение на договор за дисктибуция на алкохолни напитки от 10.07.2019 г., за доставките на които са съставени 4 бр. фактури /от 05.06.2019 г., 17.06.2019 г., 26.06.2019 г. и 08.08.2019 г./, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 28.07.2020 г. до окончателното й изплащане. Със същото решение е признато за установено между страните по делото, че два броя сертификати към фактурите от 17.06.2019 г. и 08.08.2019 г. са неистински /неавтентични/ в частта относно положения от името на лицето Р. В. подпис в графа „получател“.

В жалбата се поддържа неправилност на обжалваното решение, като постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото доказателства, както и за постановяването му в противоречие с материалния закон – ТЗ и ЗЗД, вкл. за необоснованост.

Поддържа се, че съдът не бил взел предвид твърденията на ищеца-въззивник относно позоваването му на четирите броя процесни фактури, като основание за възникване на претендираните съдебно от ищеца-въззивник права, поради което и фактически неверен бил решаващият му извод, че искът е заявен на основание единствено договора за дистрибуция от 10.07.2019 г.

Отделно от горното в нарушение на съдопроизводствените правила първоинстанционният съд не описал и фактическата обстановка по спора, което от своя страна довело и до грешната му преценка относно това какви точно твърдения са направени от ищеца и какво се включва в предмета на спора.

На самостоятелно основание се поддържа, че същият съд е извел крайните си изводи за неоснователност на предявените искове при неправилно приложение на правилата за разпределение на доказателствената тежест, предвид че ищецът-въззивник установил при условието на пълно и главно доказване твърденията си в исковата молба, а въпреки това исковите му били отхвърлени.

По подробно изложени доводи в подкрепа на изложените оплаквания е поискано от въззивната инстанция да отмени обжалваното решение и да постанови ново по съществото на спора, с което предявените искове се уважат в пълен размер.

В отговора по въззивната жалба насрещната страна оспорва наведените в нея доводи и поддържа правилност на обжалваното решение.

Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав, като съобрази данните по първоинстанционното дело, приема следното:

ОС София е бил сезиран с предявени при условието на обективно съединяване искове с правно основание съответно чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД във вр с чл.293 ТЗ, предявени от „Кока Кола Хеленик Ботълинг Къмпани България“ АД против „Мариус Груп“ ЕООД.

Твърдяло се е в обстоятелствената част на исковата молба, че страните по делото били обвързани от договорно правоотношение, основано на договор за дистрибуция от 10.07.2019 г.

В изпълнение на задължението си по същия ищцовото дружество предало на ответното заявените от него стоки, описани в общо 4 броя фактури – 1301374617/05.06.2019 г., 1301379163/17.06.2019 г., 130138333/26.06.2019 г. и 1301401200/08.08.2019 г., които стоки били получени от представител на ответника в склад, използван от Кока кола, и стопанисван от „Мувио Лоджистикс“ ЕООД. За последното се подписали и съответните предавателни и превозни документи.

Твърдяло се е и че ответното дружество не изпълнило в срок задълженията си по този договор, като не заплатило стойността на предадените му и приети от него стоки, независимо че ги осчетоводило надлежно и включило стойността им в дневника за покупки за съответния месец, вкл. ползвало данъчен кредит за нейната стойност.

Поддържано е че падежа на всяко едно от тези парични задължения съвпадало с датите на предаване на отделните фактури.

Отделно от това на 05.08.2019 г. ответното дружество направило частично плащане по първата от горепосочените фактури в размер на 11 000 лв., но остатъкът от паричното му задължение в размер на 226 277,44 лв. останала незаплатен.

Поискано е от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца последната сума, дължима като продажна цена на продадени и доставени алкохолни напитки в изпълнение на договор за дистрибуция на алкохолни напитки от 10.07.2019 г. и издадените въз основа на него четири броя фактури, посочени по номера и стойност, ведно с лихвата за забава върху претендираната сума, считано от датата на предявяване на иска до окончателното му изплащане, както и съдебно-деловодните разноски по настоящето дело и по обезпечителното производство по ч.гр.д. № 5971/2020 г. по описа на СГС, ГО.

В отговора по исковата молба ответното дружество е оспорило предявените искове по основание и по размер.

Оспорило е фактическите твърдения на ищеца за обвързаност на страните по делото по договор за дистрибуция така, както се твърди в исковата молба, вкл. че в изпълнение на същия да са му били доставени алкохолни напитки, ведно с придружаващите ги документи – фактури, товарителници и сертификати. Освен това датите на последните предшестваха

датата на сключване на договора, според твърденията на ищеца.

Не е оспорило фактът, че три от фактурите - 1301374617/05.06.2019 г., 1301379163/17.06.2019 г. и 130138333/26.06.2019 г. са осчетоводени от ответника и са включени в дневниците му за покупко-продажба, вкл. е ползвало данъчен кредит за тях, но оспорва описаните в тях стоки да са му доставяни и са ги е получавало, поради което и не дължало плащане за тях.

В този смисъл изрично е заявило, че признава сключването на сделките, обективирани в посочените фактури и оспорва само реалното извършване на всяка една доставка, защото фактурите били издадени предварително с уговорката напитеките да бъдат доставени и платени след доставката.

По отношение на последната от фактурите поддържа, че освен че посочените в нея стоки не били предавани на ответника, същата не е осчетоводявана от него и за нея не е ползван данъчен кредит. За нея узнал едва в хода на развилото се обезпечително производство.

В разменените допълнителна искова молба и допълнителен отговор страните по същество не са въвели нови твърдения, а са навели допълнителни доводи в подкрепа на първоначалните си такива.

Решаващият въззивен състав, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на атакуваното решение и прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност, посочени във въззивната жалба, приема следното:

Действията по обжалване на първоинстанционния акт са процесуално допустими – предприети са в срок, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивно обжалване от активно процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от това – въззивникът, ищец в първоинстанционното производство, е останал недоволен от атакуваното решение в неговата цялост.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му власт, по редовно предявени искове, в съответната писмена форма и е подписано.

При преценка оплакванията за неговата неправилност, настоящата инстанция, съобрази от фактическа и правна страна следното:

Страните по делото са се обвързали от договорно правоотношение, основано на договор за дистрибуция на алкохолни напитки от 10.07.2019 г., при правата и задълженията за всяка една от тях, посочени в него.

Този договор е сключен в писмена форма, положени са подписи за всяка една от страните /продавач – Кока кола Хеленик Ботълинг Къмпани България АД и дистрибутор – „Мариус Груп“ ЕООД/, като следва да отбележи, че не съдържа изрично посочване на името на представляващия продавача мениджър продажби.

Доколкото обаче нито една от страните, които са търговци, не твърди, нито ангажира доказателства представляващите ги при сключване на договора лица да са действали без да са надлежно упълномощени за това, решаващият състав приема, че всяка една от тях е изразила съгласието си за договорно обвързване надлежно, предвид че липсват доказателства да са се противопоставили веднага след узнаване на това обстоятелство.

Решаващият състав изцяло споделя установената съдебна практика по приложението на чл.301 ТЗ за случаи като процесния - при търговските сделки, сключени при липса или при превишаване пределите на представителна власт, или при недостатъчна представителна власт, е налице висяща недействителност до узнаване и непротивопоставяне на търговеца, от чието име е сключена сделката без представителна власт.

В отлика от установеното в ЗЗД правило на чл.42, ал.2 за сделките, сключени без представителна власт или извън представителната власт на представителя, които се намират във висяща недействителност и не може да породят действие докато не бъдат потвърдени от лицето, от името на което са сключени, то търговецът, от името на когото е сключен

договор без представителна власт или при превишаването ѝ, трябва да се изрично да се противопостави след узнаването ѝ.

Следователно - действието на лицето без представителна власт поражда правен ефект за търговеца, но той може да може да отпадне с обратна сила, ако същият се противопостави веднага след узнаването за сключване на договора.

В процесния казус независимо от твърденията на въззиваемия-ответник в хода на производството и пред двете инстанции не се ангажираха доказателства, които да установят изричното противопоставяне от страна на волеизявяващия орган на „Мариус груп“ ЕООД на действията по сключване на процесния договор след узнаването за сключването му от което и следва, че сделката е породила правното си действие и валидно е обвързала страните по нея като по договор за дистрибуция.

Договорът за дистрибуция е вид ненаименован договор, за който Търговският закон не е предвидил изрична форма относно сключването му, поради което и следва да се приеме, по арг. от чл.293, ал.1 ТЗ, че същият е консенсуален и неформален, а договорната връзка възниква с постигане на съгласие на страните в тази насока. Безсъмнено още същият е комутативен, предвид че предвижда и получаване на облага и от двете страни страните.

Тези характеристики на договора за дистрибуция мотивира решаващия състав да приеме, че писмената форма на същия не е за действителност, а за доказване, респ. – възникването и съществуването на договорна връзка между страните в казуси като настоящия подлежи на доказване с всички допустими доказателствени средства.

Анализът на приобщените такива – писмени, гласни и изслушаните съдебно-икономически експертиза еднозначно предпоставят извод за възникване на такава връзка още преди датата на постигане на писменото съглашение на страните в тази насока.

Същите установяват безспорно /вкл. показанията на свидетелите И. и Д. - служители на въззиваемия-ответник, както и на свидетеля С./, че страните са били в трайни търговски отношения – повече от 10 години, по повод на които „Мариус груп“ ЕООД купува доставени му продукти на Кока кола Хеленик България – основно безалкохолни и газирани напитки, а така също и алкохолни, след което ги препродава на трети лица – предимно на едро. Според свидетеля С., служител в логистична фирма от 16 години, обслужваща клиенти на Кока кола, складът, от който продукцията на последното дружество се подготвяла и предавала на получателите, издавал документите, придружаващи стоката – фактури, сертификат, товарителница. Тези документи се подписвали от лицето, което получавало стоката, което било различно – или търговски представител на Кока кола, или представители на фирмата получател, като последните винаги се представяли и заявявали, че има изписана стока за „Мариус груп“ и трябва да я получат, вкл. сочели конкретното количество.

Стоката пристигала при получателя – „Мариус груп“ ЕООД с фактури и с придружаващ протокол за амбалаж /така и свидетелките И. и Д./. Същото дружество извършвало продажба на едро – работело основно с магазини, на които продавало закупената от Кока кола стока /свидетелката Д., писмените доказателства – фактури за извършени доставки от въззивника-ответник на трети по делото лица, заключението на съдебно-счетоводната експертиза, по-конкретно - допълнителното такова/.

При установяване на горните факти решаващият състав съобрази показанията на свидетелките И. и Д. в светлината на чл.172 ГПК, предвид особените им отношения с една от страните /към момента на депозиране на показанията им същите продължават да работят за „Мариус груп“ ЕООД/, поради което и счете, че следва да ги кредитира единствено в гореобсъдената им част, която установява неизгодни за тази страна факти /с оглед защитните ѝ възражения в процеса/ и която се подкрепя от анализа на останалите приобщени по делото доказателства.

В останалата им част, установяващи липсата на доставки на стоки по процесните фактури от Кока кола на Мариус груп същите не следва да се кредитират, т.к. установяват единствено изгодни за въззивното дружество факти, опровергаващи се от останалите приобщени доказателства – писмени и изслушаната експертиза.

При тези установени факти въззивната инстанция приема от правна страна, че за

разлика от договора за търговска покупко-продажба, при която купувачът получава стоките за себе си, при договора за дистрибуция, какъвто е и процесния, основното задължение на дистрибутора е да снабдява други търговски обекти със закупените от продавача продукти, за която именно дейност той при закупуване на стоките и преференциална /по официална ценова листа за дистрибутори/ покупка цена /. Такова е и съдържанието на постигнатото между страните съглашение в тулунната част и чл.2 от процесния договор.

В случая съвкупният анализ на приобщените доказателства установява, че стоките, описани в първите три от процесните фактури, дистрибуторът клиент е закупил от доставчика-продавач при конкретно посочени цени, а фактурите, касаещи всяка една от отделните доставки, са надлежно осчетоводени при клиента, включени са в дневниците му за покупко-продажба и за тях същият е ползвал данъчен кредит, като за първата от фактурите е налице частично изпълнение на задължението за плащането ѝ в размер на 11 000 лв.

След като неоспорената от страните експертиза, дала заключения пред първоинстанционния съд е установила редовно водене на счетоводството на въззивника ответник, вкл. по отношение първите три от процесните фактури, то по арг. от чл.182 ГПК решаващият състав приема този факт за безспорно установен по делото, а всички защитни възражения в обратната насока, въведени от въззиваемия – за правно несъстоятелни .

Трайна и последователна е практиката на съдилищата, че фактурите отразяват възникналото между страните правоотношение и осчетоводяването им от ответното дружество, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях, представляват недвусмислено признание на задължението по тях /Решение № 42/19.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г., II т.о., ВКС, Решение № 166/26.10.2010 г. по т. д. № 991/2009 г., II т.о., ВКС, Решение № 23/07.02.2011 г. по т.д. № 588/2010 г., II т.о., Решение № 47/ 08.04.2013 г. на ВКС по т. д. № 137/2012 г., II т. о., ТК и др./.

Този факт, преценен във връзка с нормите на чл. 292, ал. 1 ТЗ и чл. 301 ТЗ, според решаващият въззивен състав установяват безсъмнено и фактът на сключен валиден консенсуален договор за дистрибуция между страните, с предмет продажба от страна на въззивника – ищец на стоките – алкохолни напитки, посочени в първите три от процесните общо четири фактури, респ. - договорена цена на същите, посочена във фактурите, закупени от дистрибутора-въззивник с цел осъществяване на търговска дейност чрез снабдяването на търговски обекти с тези стоки.

Както вече се посочи - договорът за дистрибуция е вид ненаименован договор, за който Търговският закон не е предвидил изрична форма относно сключването му и по арг. от чл.293, ал.1 ТЗ следва да се приеме, че същият е консенсуален и неформален, като договорната връзка възниква с постигане на съгласие на страните в тази насока, както и комутативен.

Именно поради тези му характеристики решаващият състав приема, че писмената форма на договора не е за действителност, а за доказване, респ. – възникването и съществуването на договорна връзка между страните в казуси като настоящия подлежи на доказване с всички допустими доказателствени средства.

Приема също, че в случая анализът на всички приобщени такива – писмени, гласни и изслушаните съдебно-икономически експертиза, еднозначно предпоставят извод за възникване на такава връзка.

Аргументи в подкрепа на този извод следва да се извлекат от нормата на чл. 9 ЗЗД, в която е закрепен основният принцип на договорното право - принципът за свобода на договарянето, който признава на договарящите свободата сами да определят съдържанието на договорите помежду си, с единственото ограничение на тази свобода - да не са в противоречие с повелителните норми на закона и добрите нрави.

Отчитайки тези параметри въззивната инстанция приема, че в конкретния случай отделни договори за дистрибуция на алкохолни напитки са били сключвани между страните още преди 10.07.2019 г. и именно в изпълнение задълженията си по тях продавачът е продал описаните в издадените от него фактури от 05.06.2019 г., 17.06.2019 г. и 26.06.2019 г. стоки,

а дистрибуторът е закупувал същите, приел ги е и е отразил задължението си за заплащането им към продавача в своето счетоводство.

Ето защо и постигнатото по-късно вече в писмена форма съглашение между страните от 10.07.2019 г. следва да се счете като споразумение за преуреждане на вече съществуващи договорни отношения между продавача и дистрибутора, което също се вмести в очертаните от материално-правната норма на чл.9 ЗЗД граници и действително обвързва страните със силата на закон /арг. от чл. 20а, ал. 1 ЗЗД/.

В практиката си касационната инстанция приема / Решение № 137 от 25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 888/2009 г., II т. о., ТК/, че както първоначално сключеният договор, така и измененията към него, изискват всяка от страните да изпълнява поетите задължения по начина, указан в чл. 63, ал. 1 от ЗЗД - точно и добросъвестно, без да пречи на другата страна и тя да изпълнява задълженията си по същия начин, а виновното неизпълнение на произтичащите от договора и от измененията към него задължения съставлява основание за носене на договорна отговорност по чл. 79 и сл. от ЗЗД от неизправната страна.

Тези правила важат и за търговските сделки, предвид препращащата норма на чл. 288 от ТЗ.

След като в казуса между страните по делото се установи да са съществували договорни правоотношения, породено от сключени помежду им неформални договори за дистрибуция към 05.06.2019 г., и в изпълнение на същите продавачът е доставил и продал на дистрибутора на конкретно посочени във фактурите цени стоки – алкохолни напитки, а последният ги е приел и е отразил задължението си за заплащането им в счетоводството си, вкл. е изпълнил частично задължението си за плащане на първата от тях до размер на 11 000 лв., то не може да се приеме друго, освен че с подписания на 10.07.2019 г. договор страните са преуредили вече съществуващите помежду си отношения, като са постигнали съгласие в писмена форма по основните клаузи на съглашението си.

Същият договор обективира общата им воля за изменение на съдържанието на породените от предходно сключвани договори за дистрибуция правоотношения и в съответствие с разпоредбата на чл. 20а, ал. 1 от ЗЗД ги обвързва със силата на закон. Уговарянето на конкретна цена на продаваните от продавача на дистрибутора стоки вкл. за минал период, предхождащ момента на постигнатото съгласие за изменение на договорната връзка – считано от 01.01.2019 г. не противоречи нито на повелителни разпоредби на закона, нито на добрите нрави. Такова противоречие не е налице и по отношение на останалите уговорки, касаещи цената и начина ѝ на плащане за всяка отделна доставка.

В обобщение – след като този договор отразява действителната обща воля на продавача и дистрибутора за изменение съдържанието на съществуващата помежду им договорна връзка в обективен и темпорален аспект и не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави, този договор е породил правни последици в момента на подписването му от страните и има правоизменящ ефект спрямо договорното правоотношение от избора от тях момент - 01.01.2019 г. /вече цитираното Решение № 137 от 25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 888/2009 г., II т. о., ТК/.

По тези съображения въззивната инстанция приема, че ищецът-въззивник установи при условията на пълно и главно доказване релевантните факти относно договорната обвързаност на страните по делото по договор за дистрибуция, вкл. към момента на издаване на процесните фактури от 05.06.2019 г., 17.06.2019 г. и 26.06.2019 г., фактът на изпълнение на своите задължения по договора да предаде стоката на дистрибутора, ведно с придружаващите я документи, а ответникът не установи да е изпълнил своето задължение за плащане цената за продадената му стока по посочените фактури /извън сумата от 11 000 лв., която не се претендира в процеса/ на уговорения падеж – при получаването на стоката /чл.6 от договора/.

Така предявеният иск за осъждането му да заплати в изпълнение на тези задължения сумата от 60 107,20 лв. се явява доказан по основание и размер и следва да се уважи, а първоинстанционното решение, с което е отхвърлен – да се отмени.

Посочената сума е дължима заедно със законната лихва за забава върху същата, считано от датата на предявяване на иска /така се претендира/ до окончателното ѝ

заплащане.

По предявеният иск за заплащане на 166 170,24 лв., представляваща продажната цена на алкохолните напитки, по фактура № 1301401200/08.08.2019 г., също доставени на основание процесния договор.

Установи се безсъмнено от фактическа страна, че последната не е отразена в счетоводството на въззивника-ответник, нито в дневниците му за покупки по ЗДДС за съответния месец – т.е. липсва недвусмислено признание от купувача - дистрибутор, че е получил стоката, посочена в тази фактура.

Последният факт не се установява и от анализа на останалите приобщени по делото доказателства – сред писмените липсват такива, които да сочат, че „Мариус груп“ ЕООД е отправил заявка до продавача за доставянето на тези стоки по реда на чл.9 от договора за дистрибуция, вкл. – че ги е получил.

В този смисъл приобщените фактура, списък на товара, сертификат и товарителница не се установи да носят подписа на упълномощено от дистрибутора лице да получи стоката, за да се приложи презумпцията на чл.292 ТЗ и чл.301 ТЗ, като допълнително неоспорената съдебно-почеркова експертиза е установила, че подписът за получател под тези документи не са на управителя на въззиваемото дружество.

Ето защо и наличието на обсъдените документи не установяват пълно и главно фактът на заявка на стоките по тази фактура въз основа на постигнатите съглашения по договора за дистрибуция, нито получаването на стоката.

При тези данни и при съобразяване, че не се установи наличието на други обективни факти сочещи, че на дистрибутора е доставената такава стока следва да се приеме по арг. от чл.292, ал.1 ТЗ, че той е оспорил извършването на последната от процесните четири доставки веднага след узнаването ѝ, което, според твърденията му, е станало едва в хода на обезпечителното производство, предшестващо настоящето исково.

Отделно от горното изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, предимно в допълнителното си заключение е докладвала, че анализът на складовите наличности при въззиваемия през процесния период от време не могат да обосноват извод, че в тях е постъпвала поръчка, която по асортимент и количество да отговаря на отразените в обсъжданата фактура.

Все в тази връзка в показанията си свидетелят С. сочи, че в търговската практика при предаването на стоките от „Кока кола“ на „Мариус груп“ в склада, в който работи, е имало различна практика – понякога идвали търговски представители на „Кока кола“, а друг път представители на фирмата, в зависимост от обема на стоката.

Показанията на горния свидетел следва да се кредитират, предвид че същият не е служител на което и да е от дружествата – страни по делото и са отражение на непосредствените му възприятия, последователни и безпротиворечиви, вкл. подкрепящи се от установеното от писмените доказателства.

Анализът им предпоставя, че вкл. въз основа на трайните търговски практики между страните по делото извод, че процесната четвърта доставка е заявена и доставена на дистрибутора, би бил необоснован. Такъв извод се оборва и от установеното по делото за образувано на 10.01.2020 г. на досъдебно производство срещу неизвестен извършител, инициирано от представляващия въззивника, за извършени измамни действия в складовете на Кока кола от служители на това дружество /така и писмо рег. № 001121/14.11.2019 г. на въззивника до въззиваемия - л.64 от първоинстанционното дело/.

В обобщение – според решаващият състав анализът на доказателства не установява дистрибуторът да е заявил, а продавачът да му е доставил стоки – алкохолни напитки - посочените такива във фактурата под № 1301401200/08.08.2019 г на основание договора за дистрибуция от 10.07.2019 г., поради което и за първият не е възникнало задължение за заплащането им.

Ето защо и предявеният иск за изпълнение на договорно задължение в тази му част се явява неоснователен, респ. – неоснователно е искането за присъждане на лихва за забава върху търсеното парично вземане.

Като е стигнал до този краен извод първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което в коментиранията му част следва да се потвърди.

Аналогичен извод се налага по отношение обжалваното решение и в частта му, с която два броя сертификати към фактурите от 17.06.2019 г. и 08.08.2019 г. са признати за неистински /неавтентични/ в частта относно положения от името на лицето Р. В. подпис в графа „получател“, предвид установеното от неоспорената съдебно-графологична експертиза в тази насока.

По разноските.

С оглед изходът на спора пред настояща инстанция на въззивника се дължат разноски, съобразно уважената част от иска за пред двете инстанции. Същият не е представил списък за разноски по чл.80 ГПК в първоинстанционното производство, нито доказателства за извършени разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение на процесуален представител, но е направил искане за присъждането им още с исковата молба. Ето защо за производството пред първоинстанционния съд нему се дължат разноски само за платена държавна такса пред ОС София, съобразно уважената част от предявения осъдителен иск, а именно – в размер на 2 404,29 лв. За пред въззивната инстанция му се дължат разноски също съобразно уважената част от жалбата, които предвид представения списък за разноски и доказателствата към него възлизат на 1 202,14 лв. за платена ДТ по въззивното производство и 2 340 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител.

Присъдените разноски на въззиваемата страна за производството пред ОС София следва да се редуцират до размера на отхвърлената част от предявените искове, след което дължими остават 219 лв. сторени разноски за платено възнаграждение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза и 6 132 лв. за платено адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител.

На същата страна за производството пред въззивната инстанция се дължат разноски за платено адвокатско възнаграждение в посочения размер от 6 132 лв.

Решаващия състав счита формулираните и от двете страни възражения за прекомерност на сторените разноски на насрещната такава за платени адвокатски възнаграждения за производството пред АС София за неоснователни, т.к. същите се в размер, ориентиран към минимума, установен от чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 1/2004 г., вкл. с добавен ДДС, от една страна, а от друга – адекватни са на фактическата и правна сложност на спора.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260015/01.03.2022 г., постановено по т.д. № 115/2020 г. по описа на Софийски окръжен съд, ТО в частта му, с което са отхвърлени предявените от „Кока кола Хеленик Ботълинг къмпани България“ АД, ЕИК 131032463 против „Мариус груп“ ЕООД, ЕИК 175385447 осъдителни искове с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД, във вр. с чл.293 ТЗ за заплащане на сумата от 60 107,20 лв., представляваща продажна цена с вкл. ДДС на стоки – алкохолни напитки, доставени на ответника в изпълнение на договор за дистрибуция на алкохолни напитки от 10.07.2019 г., за доставките на които са съставени 3 бр. фактури /от 05.06.2019 г., 17.06.2019 г. и 26.06.2019 г./, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба – 28.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и в частта, с която „Кока кола Хеленик Ботълинг къмпани България“ АД, ЕИК 131032463 е осъдено да заплати на „Мариус груп“ ЕООД, ЕИК 175385447 сумата над 219 лв. до сумата от 300 лв. като сторени разноски за възнаграждение на вещо лице и сумата над 6 132 лв. до сумата от 8 400 лв. за платено адвокатско възнаграждение с ДДС за производството пред ОС София и вместо него **ПОСТАНОВЯ:**

ОСЪЖДА „Мариус груп“ ЕООД, ЕИК 175385447 да заплати на „Кока кола Хеленик Ботълинг къмпани България“ АД, ЕИК 131032463 сумата от 60 107,20 лв. /шестдесет хиляди

сто и седем лева и двадесет стотинки/, представляваща продажна цена с вкл.ДДС на стоки – алкохолни напитки, доставени на ответника в изпълнение на договор за дистрибуция на алкохолни напитки от 10.07.2019 г., за доставките на които са съставени 3 бр. фактури /от 05.06.2019 г., 17.06.2019 г., 26.06.2019 г./, ведно с обезщетение за забава върху тази сума в размер на законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 28.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от общо 5 946,43 лв. /пет хиляди деветстотин четиридесет и шест лева и четиридесет и три стотинки/ разноси по делото пред двете инстанции, от които 2 404,29 лв. за платена държавна такса пред ОС София, съобразно уважената част от иска, 1 202,14 лв. за платена държавна такса и 2 340 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител за пред въззивната инстанция, съобразно уважената част от жалбата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260015/01.03.2022 г., постановено по т.д. № 115/2020 г. по описа на Софийски окръжен съд, ТО в останалата му обжалвана част, с която предявените от „Кока кола Хеленик Ботълинг къмпани България“АД, ЕИК 131032463 против „Мариус груп“ЕООД, ЕИК 175385447 осъдителни икове с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД, във вр. с чл.293 ТЗ са отхвърлени в частта над сумата от 60 107,20 лв. до сумата от 226 227,44 лв., представляваща продажна цена с вкл. ДДС на стоки – алкохолни напитки, доставени на ответника в изпълнение на договор за дистрибуция на алкохолни напитки от 10.07.2019 г., за доставките на които е съставена фактура от 08.08.2019 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба – 28.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и в частта, с която „Кока кола Хеленик Ботълинг къмпани България“АД, ЕИК 131032463 е осъдено да заплати на „Мариус груп“ЕООД, ЕИК 175385447 сумата от 219 лв. като сторени разноси за възнаграждение на вещо лице и сумата от 6 132 лв. за платено адвокатско възнаграждение с ДДС за производството пред ОС София.

ОСЪЖДА „Кока кола Хеленик Ботълинг къмпани България“АД, ЕИК 131032463 против „Мариус груп“ЕООД, ЕИК 175385447 сторените от последния разноси пред въззивната инстанция в размер на 6 132 лв. за платено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____